

משנה בבא בתרא פרק א

Mishnah Bava Batra, chapter 1

(1) If partners agree to make a partition in a [small] courtyard [a courtyard which no one individual has the right to demand a partition — see further Mishnah 6)], they build the wall in the middle [each giving an equal portion of property upon which to build the partition]. In an area where it is customary to build of rough-edged stone, or finished stones, half-bricks [one and a half handbreadths] or whole bricks [three handbreadths], they use such materials, all according to the custom of the area [i.e., if the custom is to use other materials, they may be used, provided they assure privacy]. If rough-edged stone is used, each gives three handbreadths [which allows a thickness of six handbreadths]. If finished stone is used, each gives two and a half handbreadths. If half-bricks are used, each gives two handbreadths [one and a half for each brick and each gives an extra half-handbreadth for the cement that connects the two]. If full bricks are used, each gives a handbreadth and a half. Therefore if the wall falls, [it is assumed that] the space [it occupied] and the stones belong to both.

רבנו עובדיה מברטנורא

א השותפין שרצו לעשות מחיצה. בחצר שאין בה דין חלוקה מיירי שאין בה כדי ארבע אמות לכל אחד מן השותפין. להכי קתני שרצו דמשמע דוקא שניהם רוצים. אבל אין אחד מהם יכול לכוף את חברו. דאילו בחצר שיש בו דין חלוקה. כל אחד יכול לכוף את חברו לחלוקה. והשתא אשמועינן דכיון שרצו לחלוק והחזיק כל אחד מהם ברוח המגיע לו כפי מה שנתפשרו: **בונין את הכותל באמצע.** שזה נותן מחלקו חצי מקום עובי הכותל וכן זה: **גויל.** אבנים שאינם משופות ומתוקנות: **גזית.** אבנים משופות ומגוררות במגרה: **בפיסין.** אריח שהוא חצי לבנה. והוא טפח ומחצה. והלבנה ג' טפחים: **הכל כמנהג המדינה.** הכל לאתויי אתרא דנהיגי לעשות מחיצה בלולבי גפנים וענפי עצים. שעושים כפי המנהג ובלבד שתהא המחיצה עבה שלא יוכל אחד מהם להביט בשל חברו דהיוק ראייה שמיה היוק. וגובה הכותל והמחיצה אין פחות מד' אמות: **זה נותן שלשה טפחים.** שכותל הגויל צריך טפח יותר מכותל הגזית בשביל ראשי האבנים שבוטלות לחוץ שאינן חלקות: **ובכפיסים זה נותן טפחים.** שעובי כותל הכפיסי' טפח יותר מעובי כותל הלבנים לפי שמשים אריח מכאן ואריח מכאן. שהם ג' טפחים וטפח באמצע שנותן שם טיט לחברך. וכותל העשוי מלבנים נותן לבנה שלימה לעובי הכותל שהיא ג' טפחים ואין צריך טיט באמצע: **המקום והאבנים של שניהם.** הא קמ"ל דאף על גב דנפלו האבנים לרשותא דחד מינייהו. א"נ דקדים חד ופנינהו לרשותיה מהו

א השתפין שרצו לעשות מחיצה בחצר, בונין את הכתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הכל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה, וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים, וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים של שניהם:

(2) And so, too, with a garden in a place where [there is no specific custom, it is considered as if] it is customary to fence off, and he [the unwilling partner] is compelled [to contribute with his share]. However, in a valley [of grain fields, where there is no specific custom, it is considered as if], in a place where it is usual not to fence off [the fields], and neither can be compelled to do so. If, however, one desires to make a fence, he retreats

onto his own property and builds there [the other does not give any of his property], and he makes a sign on the outer side [of the wall facing his neighbor, by covering the top cubit with lime, indicating that he, alone, built this wall]. Therefore, if the wall falls, the space and the stones [are assumed to] belong to him. If, however, they both agree, they build the wall in the middle [both contributing property and stones] and make a sign on both sides. Therefore, if the wall falls, [it is assumed that] the place and the stones belong to both.

(3) If a man has fields surrounding those of another on three sides and fences the first, second, and third, [resulting in the inner field now being fenced on three sides] the other is not obligated [to share in any of the cost, since the fourth side remains unfenced the owner of the inner field has no benefit. If, however, he fenced the fourth side as well, we do obligate him to participate, since he thereby benefits. However, he need not pay half the actual cost of the fence; rather, he pays half the cost of a cheaper fence of stalks]. Rabbi Yose says: If he fenced

רבנו עובדיה מברטנורא

דתימא להוי אידך המוציא מחברו עליו הראיה. קמ"ל: **ב וכן בגנה**. הכי קאמר וכן בגנה סתם כמקום שנהגו לגדור הוא. ומחייב' אותו שלקח מקום שם לגדור: **אבל בבקעה**. סתם הרי הוא כמקום שנהגו שלא לגדור. כונס בתוך שלו: **ועושה לו חזית**. סימן להיכר שהכותל שלו. והסימן מפרש בגמרא שטח ראש הכותל אמה בסיד לצד חברו. ולא בצד שלו. שמא יטוח גם חברו מן הצד שלו. ויאמר שהכותל של שניהם הוא. אבל כשטח לצד חברו. ואינו טח לתוך שלו הוי סימן שהכותל שלו ואם יקלפנו חברו. קלופה מידע ידיע: **ועושוין חזי' מכאן ומכאן**. להודיע ששניהם עשו אותו: **ג אין מחייבין אותו**. דהא לא אהני ל' מידי שעדיין קרקע שלו פתוחה. אבל אם גדר את הרביעית. דהשתא ודאי אהני ליה. מחייבין אותו לשלם מחצה דמי קנים בזול. אבל לא חצי יציאותיו דאמר

ב וכן בגנה, מקום שנהגו לגדר מחייבין אותו. אבל בבקעה, מקום שנהגו שלא לגדר אין מחייבין אותו, אלא אם רוצה כונס לתוך שלו ובונה, ועושה חזית מבחוץ. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים שלו. אם עשו מדעת שניהן, בונין את הכתל באמצע, ועושוין חזית מכאן ומכאן. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים של שניהם: **ג המקיף את חברו משלש רוחותיו, וגדר את הראשונה ואת השנייה ואת השלישית, אין מחייבין אותו**. רבי יוסי אומר, אם עמד וגדר

the fourth [side and the other didn't protest (see Maharsha, Baba Batra 4b, [בד"ה המקיף את חבירו to pay [his share] for the whole [amount that was spent].

(4) If the joint wall of a courtyard collapsed, each of the neighbors [residing at either side of the fence] can be compelled by the other to [contribute to the cost of] rebuilding it to a height of four cubits [which is the minimum height assuring privacy]. [Each of them] is always presumed to have given his share [when the wall was originally built] until the other brings a proof that he has not paid [at that time]. Regarding the rebuilding [of a wall which was originally] higher than four cubits [which collapsed], neither can be compelled [to contribute towards the extra height]. If, however, [the one who has not contributed towards the extra height] builds another wall close to it [i.e., parallel to it, intending to lay a roof between the two walls], even though he has not yet placed the roof, we obligate him to pay [his share] for the whole [amount that the wall was raised, since it is obvious that he is pleased with the extended height], and [regarding the extra height] he is presumed not to have contributed [his share], until he brings proof that he has contributed.

(5) One [who is a resident of a courtyard] may be compelled [by the rest] to [contribute to] the building of a gatehouse [for a guard, to restrain people who

רבנו עובדיה מברטנורא

ליה לדידי סגי לי במחיצה של קנים ואי אפשר ביציאה של גדר אבנים: **מגלגלין עליו את הכל.** מחצית יציאותיו כפי מה שגדר. והיינו דאיכא בין תנא קמא לר' יוסי והלכה כר' יוסי. ואין צריך לומר אם הנקף הוא שגדר רוח רביעית. דגלי דעתיה דניחא ליה במה שגדר חברו שמגלגלין עליו את הכל ומשלם לחבירו חצי יציאותיו: **ד כותל חצר.** של שותפין: **עד ארבע אמות.** דבהכי סגי ליה להיזק ראייה: **בחזקת שנתן.** כשזה תובעו חצי היציאה. וזה אומר כבר נתתי חלקי נאמן. עד שיביא התובע עדים שתבעו ולא נתן דמשפט זה גלוי לכל שחובה עליו לסייעו ולא היה זה בונהו משלו אלא היה מביאו לבית דין: **סמך לו כותל אחר.** לאחר שבנה האחד למעלה מארבע אמות הרבה ולא רצה לסייעו בהגבתו. סמך השני כותל אחר כנגד כותל זה כדי לסכך ולתת תקרה מכותל לכותל אף על פי שלא נתן עליו עדיין התקרה: **מגלגלין עליו את הכל.** דגלי דעתיה דניחא ליה בהגבהה דהאיך: **בחזקת שלא נתן.** אם בא הראשון ותבעו לדין לאחר שסמך את כותלו לכותל ראשון. ואומר לו תן חלקך במה שהגבתהי אותו. וזה אומר נתתי חלקי. אינו נאמן אלא בעדים. שאין משפט זה גלוי. ועד שחייבוהו בית דין אינו עשוי ליתן: **ה כופין אותו.** את בן החצר שאינו רוצה לסייע לבני החצר:

את הרביעית, מגלגלין עליו את הכל: **ד כותל חצר שנפל,** מחיבין אותו לבנותו עד ארבע אמות. בחזקת שנתן, עד שיביא ראיה שלא נתן. מארבע אמות ולמעלה, אין מחיבין אותו. סמך לו כותל אחר, אף על פי שלא נתן עליו את התקרה, מגלגלין עליו את הכל. בחזקת שלא נתן, עד שיביא ראיה שנתן: ה כופין אותו לבנות בית שער ודלת

are walking on the street from looking into the courtyard, so that he can sit in shade] and a door for the courtyard [with which to close it at night]. Rabban Shimon ben Gamliel, however, says: Not all courtyards require a gatehouse [i.e., a courtyard far removed from a public thoroughfare has no need for a gatehouse; the *halachah* does not follow Rabban Shimon ben Gamliel].

One [who is a resident of a city] may be compelled to contribute to the building of a wall [surrounding the city], doors and a cross bar [to bolt the gates]. Rabban Shimon ben Gamliel says: Not all cities require a wall [i.e., a city far removed from an enemy has no need for a wall; the *halachah* does not follow Rabban Shimon ben Gamliel]. How long must a man reside in a city to be considered a resident of the city [and thereby be liable to participate in the aforementioned costs]? Twelve months. If, however, he buys a house there, he is immediately regarded as a resident of the city.

(6) A courtyard is not divided [i.e., an individual does not have the right to demand a partition] unless there will be [after the division] at least four cubits for each of the parties [to unload their donkeys, besides an additional four cubits for household chores]. A [grain] field should not be divided unless there will be [space for] nine *kav* [of seed] for each [a *kav* of seed is one sixth of a *se'ah*. A *se'ah* will sow an area fifty cubits squared, hence, nine *kav* or one and a half *se'ah*, equal $(50 \times 50 = 2500 \times 1.5 =)$ 3750 square cubits (Tiferet Yisrael)]. Rabbi

רבנו עובדיה מברטנורא

לבנות. לחצר בית שער להיות שומר הפתח יושב שם בצל ומרחי' את בני רה"ר מלהציץ בחצר: ודלת. לשער החצר: לא כל החצרות ראויות לבית שער. חצר שאינה סמוכה לרשות הרבים אינה ראויה לבית שער. ואין הלכה כרשב"ג דאפילו שאינ' סמוכ' לרשות הרבים. זמנין דדחקי רבים ועיילו ואתו: לא כל העיירות ראויות לחומה. עיר שאינה סמוכה לגבול האויבים אינה צריכה לחומה. ואין הלכה כרשב"ג דאפילו אינה סמוכה לגבול האויבים צריכה לחומה. דזמנין דמקרי ואתו גייסות: ויהא כאנשי העיר. לשאת עמהם בעול: שנים עשר חודש. והאידינא דניידי נהוג עלמא שלשים יום: ו אין חולקין את החצר. אין אחד מן השותפין יכול לכוף את חברו לחלק החצר עד שיהא בו ארבע אמות לכל אחד מן השותפין חוץ מן הפתחים. שכל בית שבחצר צריך שיהיה לפני פתחו ד' אמות לפראק ונשאז מעל חמורו. וחוף מאותן ד' אמות צריך שיהיה בחצר ד' אמות אחרות

Yehudah says: Unless there will be nine half-*kav* [space] for each [in Rabbi Yehudah's area, the land was twice as fertile]. A vegetable garden should not be divided unless there will be [an area of] half a *kav* for each [to plant in, an area of approximately 14.43 cubits squared]. Rabbi Akiva, however, says: An [area not less than a] quarter *kav* [to plant in]. A mansion, a palace, a dovecote, a garment, a bathhouse, an olive press [owned jointly by partners] should not be divided unless enough will be left for each. [And what is enough?] The general principle is, that if, after the division, each part retains its name, it may be divided, but, if not, it should not be divided. When [does this rule apply]? When both owners do not agree [to divide]. But if both agree, they can divide even if less than the aforementioned quantities [remain]. Sacred scrolls, however, may not be divided even if both agree [as cutting them is considered disgraceful].

רבנו עובדיה מברטנורא

לכל אחד מן השותפין לשאר תשמישים ואז יהיה בחצר דין חלוקה: ר' יהודה אומר ט' חצאי קבין. מר כי אתריה. ומר כי אתריה. ולא פליגי. באתריה דר"י היתה עושה תבואה שדה בת ט' חצאי קבין כשדה בת ט' קבין באתריהו דרבנן: בית רובע. מקום לזרוע בו רובע הקב. ופסק הל' אין דין חלוקה בקרקעות העומדות לחרישה ולזריעה. אלא אם כן ישאר לכל אחד מן השותפים קרקע כדי עבודת יום אחד בחרישה (או בוריעה). וכיוצא בהן: מורן וטרקלין. מיני פלטיץ הן: כדי לזה וכדי לזה. כדמפרש ואזיל שלאחר שחלוקו ויטול כל אחד חלקו. יהיה בחלק כל אחד מהם מקום ראוי שיקרא טרקלין או מורן. שישאר בקצתו. השם שהיה בכלו: בזמן שאין שניהם רוצין. אין יכול האחד לכופו את חברו לחלוק על כרחו. אבל יכול לכופו לענין גוד או אגוד. כלו' קנה חלקי. או מכור לי חלקך במה שהוא שוה: וכתבי הקודש. תורה. נביאים. וכתובים: לא יחלוקו. ודוקא כשהם בכרך אחד. אבל בכרכים הרבה. כל ספר בפני עצמו. אם רצו חולקים:

יהודה אומר, עד שיהא בה תשעת חצאי קבין לזה ותשעת חצאי קבין לזה. ולא את הגנה, עד שיהא בה חצי קב לזה וחצי קב לזה. רבי עקיבא אומר, בית רבע. ולא את הטרקלין, ולא את המורן, ולא את השוקר, ולא את הטלית, ולא את המרחץ, ולא את בית הבד, עד שיהא בהן כדי לזה וכדי לזה. זה הכלל, כל שיחלק ושמנו עליו, חולקין. ואם לאו, אין חולקין. אימתי, בזמן שאין שניהם רוצים. אבל בזמן ששניהם רוצים, אפלו בפחות מקאן, יחלוקו. וכתבי הקדש, אף על פי ששניהם רוצים, לא יחלוקו: